

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoCsp/8/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5419200087
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5419200087.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členiek JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Martiny Mochnáčovej, v spore žalobcu: R Collectors s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 50 094 297, proti žalovaným: 1/ N. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. XX, XXX XX A., 2/ R. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. XX, XXX XX A., o zaplatenie 12.982,77 s príslušenstvom, v konaní o odvolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 10Csp/2/2019-123 zo dňa 09. októbra 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 10Csp/2/2019-123 zo dňa 09. októbra 2019 vo výrokoch I. a IV. potvrdzuje.

II. Odvolanie žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 10Csp/2/2019-123 zo dňa 09. októbra 2019 vo výrokoch II. a III. odmieta.

III. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Dolný Kubín (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi sumu 5.641,46 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne: zo sumy 5.795,58 eur od 16.01.2019 do 13.02.2019, zo sumy 5.774,98 eur od 14.02.2019 do 07.03.2019, zo sumy 5.759,06 eur od 08.03.2019 do 11.04.2019, zo sumy 5.737,83 eur od 12.04.2019 do 13.05.2019, zo sumy 5.718,45 eur od 14.05.2019 do 13.06.2019, zo sumy 5.697,50 eur od 14.06.2019 do 11.07.2019, zo sumy 5.681,25 eur od 12.07.2019 do 13.08.2019, zo sumy 5.660,52 eur od 14.08.2019 do 12.09.2019 a zo sumy 5.641,46 eur od 13.09.2019 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). V časti o zaplatenie sumy 154,12 eur konanie zastavil (výrok II.) a vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok III.). Žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznal (výrok IV.).

2. Súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil tým, že žalobou doručanou súdu dňa 17.01.2019 sa žalobca proti žalovaným 1/ a 2/ domáhal zaplatenia istiny 12.982,77 eur spolu so zmluvným úrokom z istiny vyčísleným žalobcom do 15.01.2019 vo výške 9.474,42 eur, zmluvným úrokom vo výške 14,90 % ročne zo sumy 12.982,77 eur od 16.01.2019 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 12.982,77 eur od 16.01.2019 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobca v rámci podanej žaloby uviedol, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 06.08.2018 medzi T. F., a. s., so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábřeží 4, IČO: 31 340 890 ako postupcom a žalobcom ako postupníkom bola pohľadávka postupcu vyplývajúca zo zmluvy o úvere č. 0997810000 postúpená na žalobcu. Neoddeliteľnou súčasťou Úverovej zmluvy boli okrem iného Obchodné podmienky postupcu pre spotrebiteľské úvery, Všeobecné obchodné podmienky postupcu a sadzobník poplatkov postupcu.

Žalovaní 1/ a 2/ svojimi podpismi na zmluve potvrdili, že sa s týmito dokumentami oboznámili a súhlasili s ich obsahom. Na základe úverovej zmluvy poskytol postupca žalovaným peňažné prostriedky vo výške 13.800,- eur, pričom sa žalovaní zaviazali postupcovi vrátiť túto istinu, zaplatiť mu úroky, poplatky a iné peňažné plnenia podľa uvedených zmluvných dokumentov. Žalovaní neplnili úver riadne a včas, v dôsledku čoho postupca v zmysle ust. § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) v spojení s § 53 ods. 9 OZ vyhlásil dňa 08.02.2016 úver

za predčasne splatný. Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovaní uhradili časť dlžnej sumy z úveru (poslednú čiastkovú úhradu vykonali dňa 14.01.2019).

3. Žalovaní voči žalobou uplatnenému nároku žalobcu vzniesli námietku premlčania.

4. Podaním doručeným súdu dňa 02.10.2019 vzal žalobca žalobu v časti o zaplatenie istiny vo výške 154,12 eur späť, ktorý dispozitívny úkon odôvodnil tým, že žalovaní po podaní žaloby na súd vykonali na žalobcom uplatnený nárok ďalšie úhrady. S prihliadnutím na uvedený dispozitívny úkon žalobcu súd prvej inštancie postupom podľa ust. § 145 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej „CSP“) konanie v uvedenej časti zastavil.

5. Na základe dokazovania vykonaného predloženými dôkaznými prostriedkami súd prvej inštancie zistil, že dňa 13.12.2011 bola medzi právnym predchodcom žalobcu - spoločnosťou T. F., a. s. (ďalej aj „právny predchodca žalobcu“) ako veriteľom a žalovanými 1/

a 2/ ako dlžníkmi uzavretá zmluva o úvere lepšia splátka č. 0997810000, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 13.800,- eur. Mesačná splátka úveru bola dohodnutá vo výške 237,90 eur (vrátane poplatku za správu úveru vo výške 1,66 eur mesačne)

s dátumom splatnosti prvej splátky dňa 25.01.2012, dátum každej ďalšej splátky bol stanovený k 25. dňu v mesiaci a dátum konečnej splatnosti úveru bol dohodnutý dňom 25.12.2021. Medzi zmluvnými stranami bolo dohodnutých 120 mesačných splátok, úroková sadzba vo výške 14,90 % ročne, RPMN bola určená vo výške 17,42 %, priemerná RPMN

7 vo výške 11,66 % a celková výška nákladov úveru bola vyčíslená sumou 13.705,54 eur. Predmetnú zmluvu súd prvej inštancie posúdil ako spotrebiteľskú, na ktorú sa vzťahujú ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch

a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ako aj ust. § 52 a nasl. OZ. Žalovaní splátky úveru riadne neplatili, na základ čoho právny predchodca žalobcu vyhlásil ku dňu 08.02.2016 predčasnú splatnosť úveru. Žalovaní ku dňu 15.01.2019 zaplatili z úverovej zmluvy celkovo sumu 8.004,42 eur, ktorú skutočnosť mal súd prvej inštancie preukázanú z predloženej listiny aktuálneho stavu úveru ku dňu 28.09.2018

a z výpisu z úverového účtu č.: XXXXXXXXXXXX za obdobie od 03.10.2018 do 15.01.2019. Z tvrdení žalobcu uvedených v jeho podaní, ktorým vzal žalobu späť v časti o zaplatenie istiny vo výške 154,12 eur, ktoré zároveň žalovaní nepopreli a stali sa tak nespornými podľa ust.

§ 151 ods. 1 CSP ďalej vyplynulo, že žalovaní po podaní žaloby na súd vykonali dňa 14.02.2019 úhradu vo výške 20,60 eur, dňa 08.03.2019 úhradu vo výške 15,92 eur, dňa 12.04.2019 úhradu vo výške 21,23 eur, dňa 14.05.2019 úhradu vo výške 19,38 eur, dňa 14.06.2019 úhradu vo výške 20,95 eur, dňa 12.07.2019 úhradu vo výške 16,25 eur, dňa 14.08.2019 úhradu vo výške 20,73 eur a dňa 13.09.2019 úhradu vo výške 19,06 eur. Celkovo tak žalovaní z úverovej zmluvy ku dňu rozhodnutia súdu prvej inštancie zaplatili čiastku 8.158,54 eur. Súd prvej inštancie mal preukázanú aj aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu v spore, keď na žalobcu prešla predmetná pohľadávka voči žalovaným z pôvodného veriteľa Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 06.08.2018.

6. Námietku premlčania vznesenú v spore žalovanými súd prvej inštancie považoval za nedôvodnú. Predčasná splatnosť úveru nastala dňa 08.02.2016, pričom žaloba bola súdu doručená dňa 17.01.2019, t. j. v trojročnej premlčacej dobe podľa ust. § 101 OZ.

7. Keďže sa žalobcom uplatnený nárok odvíja od spotrebiteľskej zmluvy, pristúpil súd prvej inštancie k skúmaniu zákonom predpísaných náležitostí spotrebiteľského úveru podľa ust. § 9 zákona č. 129/2010 Z. z.. Zistil pritom, že v danej úverovej zmluve je nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov (RPMN), a to v neprospech spotrebiteľov - žalovaných. V úverovej zmluve je RPMN uvedená vo výške 17,42 % s tým, že celková výška nákladov úveru je 13.705,54 eur. Po prepočítaní tejto RPMN súdom prvej inštancie z podkladov vychádzajúcich z úverovej zmluvy však vyplynula výška RPMN 18,20 %, a teda v danom prípade pri porovnaní s výškou uvedenou v Úverovej zmluve vychádza v neprospech spotrebiteľov. Následkom uvedeného súd prvej inštancie prejudiciálne určil poskytnutý spotrebiteľský úver založený úverovou zmluvou ako bezúročný a bez poplatkov podľa ust.

§ 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z.. Žalobe žalobcu tak v časti vyhovel a žalovaných zaviazal na zaplatenie istiny 5.641,46 eur žalobcovi, ktorá suma je určená rozdielom medzi žalovaným

poskytnutou istinou vo výške 13.800,- eur a úhradami žalovaných v celkovej sume 8.158,54 eur. Spolu s istinou priznal súd prvej inštancie podľa

§ 517 ods. 2 OZ v spojení s ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, žalobcoví voči žalovaným aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne z jednotlivých dlžných súm

a za jednotlivé obdobia tak, ako bližšie špecifikoval vo výroku I. rozsudku, keďže žalovaní sa dostali dňom 16.01.2019 do omeškania so zaplatením dlžnej sumy 5.795,58 eur, keď sa stal poskytnutý úver predčasne splatným už dňa 08.02.2016.

8. Vo zvyšnej časti súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol, keďže žalobca pre zistenú bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného spotrebiteľského úveru nemal nárok na zaplatenie uplatnených zmluvných úrokov, ktoré si uplatnil jednak vo vyčíslenej výške 9.474,42 eur a jednak vo výške 14,90 % ročne zo sumy 12.982,77 eur od 16.01.2019

do zaplatenia. Zároveň zamietol žalobu aj v časti, v ktorej si žalobca voči žalovaným uplatnil úrok z omeškania vo výške prevyšujúcej priznanú výšku 5,05 % ročne. Žalobca si podanou žalobou voči žalovaným uplatnil úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne, v rozpore s ust.

§ 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.

9. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 a § 256 ods. 1 CSP tak, že žalovaným, ktorí mali vo veci prevažný úspech a proti žalobcovi by im prináležalo právo na náhradu dôvodne vzniknutých trov, náhradu nepriznal, keďže zo spisu nevyplýva, že by žalovaným v spore trovy vznikli.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie spoločným podaním žalovaní 1/ a 2/, ktorí sa domáhali jeho zrušenia a zamietnutia žaloby v celom jej rozsahu.

11. Žalovaní 1/ a 2/ v rámci podaného odvolania vzniesli námietku premlčania podľa ust. § 101 OZ. Súd prvej inštancie podľa ich názoru nedostatočne preskúmal zosplatnenie úveru, ktoré bolo vykonané na základe Všeobecných obchodných podmienok pôvodného banky, ktoré boli súčasťou úverovej zmluvy, pričom banka si tak nemôže sama určiť kedy a za akých podmienok dlžníkom zosplatní úver, ale musí dôjsť k splneniu podmienok dohodnutých v zmluve. Súčasne žalovaní 1/ a 2/ tvrdili, že banka často porušuje Všeobecné obchodné podmienky vo svoj prospech, a tým stavia spotrebiteľov do nevýhodnej pozície. Je tak potrebné preskúmať listinu o zosplatnení úveru, kedy, za akých okolností a podmienok nastala predčasná splatnosť úveru.

12. Žalobca k odvolaniu žalovaných 1/ a 2/ písomné vyjadrenie nepodal a odvolaciemu súdu neboli predložené ani žiadne ďalšie iné podania strán.

13. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku súdu prvej inštancie, čo do jeho výroku I., ktorým bolo žalobe čiastočne vyhovené, bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP - súd prvej inštancie rozhodol v neprospech žalovaných 1/ a 2/, keď žalobe proti nim týmto výrokom čiastočne vyhovel), včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť takýmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ako aj v závislom výroku IV. o náhrade trov konania podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil. Odvolanie žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku súdu prvej inštancie

vo výrokoch II. a III. odvolací súd v zmysle ust. § 386 písm. b) CSP ako podané neoprávnenou osobou odmietol.

14. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v celom rozsahu sa stotožnil s nosnými skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie vo výroku I. súd prvej inštancie založil. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie o tejto časti žaloby žalobcu, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto jeho časti je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

15. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že je v zmysle ust. § 380 CSP viazaný odvolacími dôvodmi (ods. 1), s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (ods. 2). Z tohto vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie, mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť v zmysle ust. § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil.

16. Na doplnenie tak považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalobkyne formulovanú v jej opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie. Vady týkajúce sa podmienok konania odvolací súd nezistil.

17. Odvolací súd súčasne poukazuje na to, že jednou z náležitostí odvolania je uvedenie odvolacích dôvodov, teda odvolateľ je povinný uviesť, z akých dôvodov považuje odvolaním napadnuté rozhodnutie za nesprávne (§ 363 CSP). Rozhodnutie možno pritom napadnúť len z dôvodov taxatívne uvedených v ust. § 365 ods. 1 a 2 CSP. Odvolanie musí byť odôvodnené, pričom nepostačuje len formálne citovať v zákone uvedený dôvod, ale je potrebné ho identifikovať, t. j. v akom konkrétnom pochybení (vade, skutočnosti) odvolateľ vidí naplnenie odvolacieho dôvodu. Len takéto odôvodnenie odvolania môže byť súladné so znením ust.

§ 363 CSP, t. j. s tým, že v odvolaní musí byť uvedené, z akých dôvodov považuje odvolateľ napadnuté rozhodnutie za nesprávne. Aby na podklade odvolania mohol odvolateľ dosiahnuť vyhoviecie jeho odvolaciemu návrhu (napr. na zmenu napadnutého rozhodnutia podľa § 388 CSP, alebo jeho zrušenie a vrátenie vecí súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 389 ods. 1 v spojení s § 391 ods. 1 CSP) je tiež potrebné, aby odvolateľ produkoval takú argumentáciu, ktorá je spôsobilá spochybniť vecnú správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Inak povedané, odvolateľ musí pre svoj úspech v odvolacom konaní vymedziť, v čom konkrétnom spočíva nesprávnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia.

18. Žalovaní 1/ a 2/ svoj opravný prostriedok odôvodnili jednak tým, že vznášajú námietku premlčania podľa ust. § 101 OZ. Podľa ust. § 101 OZ pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plyní odo dňa, keď sa mohlo právo vykonať po prvý raz. Žalovaní 1/ a 2/ tak v odvolaní nimi vznesenú námietku premlčania skutkovo nijako nezodôvodnili. Súd prvej inštancie sa však v napadnutom rozhodnutí (viď odsek č. 13 napadnutého rozsudku) vysporiadal s námietkou premlčania, ktorú žalovaní 1/ a 2/ vzniesli už v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom dôvody, na podklade ktorých dospel súd prvej inštancie k záveru, že nárok uplatnený žalobou nie je premlčaný, žalovaní 1/ a 2/ v odvolaní nijako nespochybnili. Možno tak uzavrieť, že žalovanými 1/ a 2/ (len všeobecne) vymedzený odvolací dôvod (žalovaní totiž neuviedli, v čom vidia nesprávnosť vypořádania sa súdu prvej inštancie s ich námietkou premlčania uplatnenou v konaní pred súdom prvej inštancie) nebol spôsobilý spochybniť správnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

19. Súčasne žalovaní 1/ a 2/ v podanom odvolaní len všeobecne namietali, že súd prvej inštancie nedostatočne preskúmal zosplatenie úveru, nakoľko tento úkon sa presne odvoláva

na Všeobecné obchodné podmienky banky, ktoré boli súčasťou úverovej zmluvy, z čoho vyplýva, že právny predchodca žalobcu si nemohla len tak sama rozhodnúť, kedy a za akých podmienok klientovi zosplatní úver. Museli byť tak naplnené podmienky zmluvy. Žalovaní tak považovali za potrebné preskúmať listinu o zosplatnení úveru, kedy a za akých okolností a podmienok nastala predčasná splatnosť úveru. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku po zhodnotení vykonaného dokazovania dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu vyhlásil predčasnú splatnosť predmetného úveru ku dňu 08.02.2016 (odseky č. 7 a 12 odôvodnenia napadnutého rozsudku). V tomto kontexte odvolací súd opätovne konštatuje, že žalovaní ani tento svoj odvolací dôvod nekonkretizovali, neuviedli, v čom bol záver súdu prvej inštancie o zosplatnení predmetného úveru ku dňu 08.02.2016 nesprávny, teda napr. nenamietali, že v danom prípade na podklade konkretizovaných dôvodov neboli naplnené podmienky pre uplatnenie práva veriteľa (právneho predchodcu žalobcu) na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, alebo, že k účinkom predčasnej splatnosti úveru došlo v inom čase a pod. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že žalovaní 1/ a 2/ v konaní pred súdom prvej inštancie nepopierali skutkové tvrdenia žalobcu o tom, že v dôsledku ich omeškania žalovaných s plnením splátok úveru došlo dňa 08.02.2016 zo strany jeho právneho predchodcu v zmysle ust. § 565 v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Žalovaní len namietali, že podľa ich názoru k tejto predčasnej splatnosti malo dôjsť už predo dňom 12.01.2016, teda nenamietali, že k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru účinne zo strany právneho predchodcu žalobcu došlo. Pri tom je zo žalobcom predloženého listinných dôkazov - Výziev na úhradu dlžnej sumy (na č. I. 14 a 14 rub spisu) zrejmé, že k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru došlo

zo strany právneho predchodcu žalobcu dňom datovania z tohto listu, t. j. dňom 08.02.2016, a teda k nej nemohlo dôjsť skôr, ako bol vôbec tento jednostranný právny úkon právneho predchodcu žalobcu urobený. Možno teda opätovne uzavrieť, že ani tento žalovanými 1/ a 2/ vymedzený odvolací dôvod nebol spôsobilý spochybniť dôvody napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

20. Odvolací súd tak považoval odvolanie žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku súdu prvej inštancie, čo do jeho výroku I. za nedôvodné.

21. Pokiaľ žalovaní 1/ a 2/ napadli rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu, teda aj čo do jeho výroku II., ktorým bolo konanie ohľadom zaplatenia sumy 154,12 eur zastavené a čo do jeho výroku III., ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá, odvolací súd zdôrazňuje, že prípustnosť odvolania má vo všeobecnosti nielen stránku objektívnu, ale aj stránku subjektívnu. Objektívna stránka sa nevzťahuje na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku - či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je odvolanie prípustné (objektívna prípustnosť odvolania je vymedzená ust. § 355 a nasl. CSP určujúcim podmienky, v prípade splnenia ktorých je odvolanie prípustné). Na rozdiel od toho sa subjektívna stránka prípustnosti odvolania (§ 359 CSP) viaže na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva odvolanie - či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať odvolanie (hoci aj proti rozhodnutiu objektívne napadnuteľnému týmto opravným prostriedkom); takým dôvodom je skutočnosť, že rozhodnutím súdu prvej inštancie bol odvolateľ po procesnej stránke negatívne dotknutý a bola mu spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery. Záver o tom, že podané odvolanie je prípustné, predpokladá zaujatie záveru o jeho prípustnosti tak po stránke objektívnej, ako aj po stránke subjektívnej. Posúdenie subjektívnej prípustnosti odvolania ale vo všeobecnosti predchádza posúdeniu objektívnej prípustnosti odvolania

(k tomu napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3Cdo 240/2012 zo dňa 12.11.2012). Odvolací súd pri posudzovaní subjektívnej prípustnosti odvolania dospel k záveru, že právo podať odvolanie prináleží len tomu účastníkovi, ktorému bola rozhodnutím spôsobená ujma, pričom v danom prípade žalovaným 1/ a 2/ zastavením konania v časti o zaplatenie sumy 154,12 eur (na podklade späťvzatia žaloby žalobcom pred začatím pojednávania z dôvodu úhrady sumy 154,12 eur žalovanými 1/ a 2/ po podaní žaloby na súde) a zamietnutím žaloby v jej zvyšnej časti žiadna ujma na ich procesných právach spôsobená nebola, a preto žalovaní 1/ a 2/ nie sú osobou subjektívne oprávnenou na podanie odvolania. Podstatným je totiž porovnanie výsledku sporu s nárokom uplatneným v žalobe.

22. Nakoľko odvolacie námietky vymedzené žalovaným, ktorými je odvolací súd (§ 380 CSP) viazaný, neboli dôvodné a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), v napadnutej časti (výrok I.) a v závislom výroku o náhrade trov konania (výrok IV.) rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Vo zvyšnej časti odvolanie žalovaných proti výrokom II. a III. napadnutého rozsudku odvolací súd v zmysle ust. § 386 písm. b) CSP odmietol.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ust. § 262 ods. 1, ust. § 255 ods. 1 a ust. čl. 4 ods. 1 v spojení s ust. § 256 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní v rozsahu konania o odvolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti jeho výroku I. a IV. úspešný a vznikol mu tak nárok na náhradu trov tejto časti odvolacieho konania (§ 255 ods. 1 CSP). CSP neobsahuje osobitnú úpravu rozhodovania o trovách konania v prípade, že odvolanie je odmietnuté. Preto odvolací súd dospel k záveru, že otázku vzniku nároku na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu konania od odvolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti jeho výrokov II. a III., bolo potrebné vychádzať z ust. čl. 4 ods. 1 CSP posúdiť analogicky podľa ust. § 256 ods. 1 CSP, ktoré upravuje problematiku najbližšiu odmietnutiu odvolania, lebo v tomto prípade odvolacie konanie končí bez toho, aby odvolací súd rozhodoval o veci samej, a to v dôsledku procesného zavinenia tej strany sporu, ktorá ako neoprávnená podala odvolanie - v danom prípade žalovaných 1/ a 2/. Žalobcovi ako protistrane tak vznikol voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov aj tejto časti odvolacieho konania. Odvolací súd však procesne úspešnému žalobcovi nepriznal proti žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže mu preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy v odvolacom konaní nevznikli (žalobca ostal v odvolacom konaní pasívny). Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom v rozhodnej právnej úprave by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak, taký zmysel nemá, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (u jednej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesení Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6Cdo/166/2016 zo dňa 26.10.2016 a spis. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

24. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) [§ 421 ods. 2 CSP].

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) [§ 422 ods. 1 CSP].

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) [§ 428 CSP].
Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa

osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).